

2 Νοεμβρίου 2017

«Όλα τα χαρακτηριστικά ήταν ταιριαστά με εκείνα της φωτογραφίας!»

/ [Πεμπτούσια](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://www.pemptousia.gr/?p=174165>]

Πάντως, η συζήτηση με την ασυνήθιστα ευφρόσυνη φιγούρα της νεανικής εκείνης μορφής, την οποία παρόλο που αναζητούσα εκεί σχεδόν καθημερινά, δεν ξαναείδα, χαράχθηκε γλυκά και ανεξίτηλα στη μνήμη μου.

* * *

Μετά από λίγα χρόνια, κυκλοφορούσαν ήδη αρκετά βιβλία για τον Γέροντα Παΐσιο. Τα έπαιρνα κι εγώ, φυσικά, για να τα διαβάσω και να απορροφήσω τα περιεχόμενά τους, αν και μερικά απ' αυτά επαναλάμβαναν ίδια περιστατικά. Ξεφυλλίζοντας, όμως, τις πρώτες σελίδες σε ένα απ' αυτά, το βλέμμα μου κόλλησε πάνω στη φωτογραφία του νέου που είχα συναντήσει τότε...

Πρόκειται, για μία νεανική φωτογραφία του Γέροντα, που τραβήχτηκε κατά τη διάρκεια, αν θυμάμαι καλά, του εμφυλίου πολέμου και βρισκόταν μέσα σε χιόνια φορώντας στρατιωτική στολή. Δεν μπορούσα να το χωνέψω και την κοιτούσα επίμονα μήπως έκανα κάποιο λάθος, αλλά η νεανική μορφή του Γέροντα στη φωτογραφία αυτή, με το ίδιο και απaráλλακτο χαρούμενο ύφος του, ήταν ακριβώς η ίδια με του νέου που είχα συναντήσει στο δρόμο, λίγο μετά από την κοίμησή του. Όλα τα αξέχαστα χαρακτηριστικά της φυσιογνωμίας που συνάντησα, που συνομίλησα και που δεν ξέχασα ποτέ, ήταν απόλυτα ταιριαστά, λες και ήταν κλωνοποιημένα με εκείνα στη φωτογραφία.

Αισθάνθηκα μέσα μου, εκείνη την ώρα, τη βεβαιότητα ότι ήταν ο ίδιος ο Γέροντας και πάλευα να μην ξεχάσω την αναξιότητά μου. Ταυτόχρονα, δεν μου φαινόταν αδύνατο να είχε συμβεί κάτι τέτοιο, αν και δεν μου είχε περάσει ποτέ από το μυαλό ότι μπορεί, μες στη μέση του δρόμου, να είχε παρουσιαστεί «εν ετέρα μορφή», ο ίδιος ο Γέροντας Παΐσιος. (Ούτως ή άλλως, εγώ δεν είχα δει ποτέ κάποια νεανική φωτογραφία του μέχρι τότε, ώστε να μπορέσω να συνταιριάξω άμεσα το γεγονός ότι ο νέος ήταν ο Γέροντας, παρόλο που το πρόσωπό του μου απέδιδε οικειότητα.) Είχα απλά συμπεράνει, ότι ο Θεός, σε μία στιγμή και μία περίοδο που το χρειαζόμουν καθοριστικά, είχε προνοήσει και φώτισε έναν ευσεβή άγνωστο νέο να έρθει και να μου μιλήσει για να παρηγορηθώ από τα λεγόμενά του.

Τα τελευταία είκοσι χρόνια, επειδή κυκλοφόρησαν πολλά βιβλία και δημοσιεύματα, από διάφορες πηγές, πίστευα ότι δεν θα έπρεπε πέραν του στενού και οικογενειακού περιβάλλοντός μου, να γνωστοποιήσω (και) τα δικά μου βιώματα μέχρι, ίσως, να δοθεί η σωστή αφορμή στον σωστό χρόνο. Το περιστατικό αυτό μαζί με όλα τα υπόλοιπα συνολικά, τα έχω εμπιστευτεί σε πνευματικούς ανθρώπους, που γνωρίζουν τα βιογραφικά μου στοιχεία κι επιβεβαίωσαν με το παραπάνω, του λόγου το ασφαλές. Παντού αλλού, όμως, επιθυμώ να μαρτυρώ για τον Γέροντα ως ένας εκ των ελαχίστων ανωνύμων, όπως άλλωστε είμαι.

Προσπαθώντας να εξηγήσει κάποιος την παγκόσμια απήχηση κι επιρροή που έχει το όνομα κι η διδασκαλία του Γέροντα, αρκεί να υπολογίσει κάποιος που τον γνώριζε, με πρόχειρες και συγκρατημένες μετρήσεις, πως από τότε που άρχισε να γίνεται περισσότερο γνωστό το όνομά του μέχρι που εκοιμήθη, δέχθηκε την επίσκεψη εκατοντάδων χιλιάδων διαφορετικών ανθρώπων από την Ελλάδα και τον υπόλοιπο κόσμο. Σχεδόν μισό εκατομμύριο άνθρωποι έχουν βοηθηθεί προσωπικά, και κατ' επέκταση οι οικογένειές τους, ώστε να μπορούμε να μιλάμε χωρίς υπερβολή αλλά και ρεαλισμό, για εκατομμύρια ανθρώπους ωφελημένους απ' τον Όσιο αυτό άνθρωπο του Θεού, με έμμεσο ή άμεσο τρόπο.

Με αφορμή, λοιπόν, τα είκοσι χρόνια χωρίς τον Γέροντα Παΐσιο ή μάλλον τα είκοσι χρόνια που είναι πιο κοντά σε όλους μας, και την προσδοκώμενη Αγιοκατάταξή του από το Οικουμενικό Πατριαρχείο, καταθέτω αυτήν την μικρή πνευματική «μπαταρία» σε όποιον τη χρειάζεται, είτε για απόθεμα είτε για πνευματική επαναφόρτιση.

Άλλωστε, αυτό δεν έκανε πάντα ο Γέροντας και αρεσκόταν να λέει; Ότι «το Άγιο Όρος γεμίζει τις μπαταρίες μας».

Δι' ευχών του.

12 Ιουλίου 2014

Γ.Γ.Σ.